

104809

I.C.Stridsklev
Håvundvn.125
3715 SKIEN
tlf 35 58 31 09
35 52 18 13
Skien 16.11.93

Til Aftenpostens debattredaksjon.

Min artikkel "Norske frontkjempere på Østfronten 1941-1945
En sosialmedisinsk etterundersøkelse " i Norsk tidsskrift for
arbeidsmedisin nr.13 1992 viser noe av bakgrunnen for mine
påstander.

Vennlig hilsen

I.C.Stridsklev.

Frontkjempere

MINNEBAUTA OVER FALNE.

Det norske samfunn har ikke villet erkjenne sine to nederlag
overfor nazismen; de to kapitulasjoner 10.6.1940 og 8.5.1945.
Knapt noen gruppe nordmenn deltok i høyere grad i kampene i
Norge våren 1940 enn de som senere ble frontkjempere. De
erfarte at regjeringen Nygaardsvold ved de brukne geværs
politikk hadde lagt landet åpent for invasjon, med de
konsekvenser det fikk.

Om det var noen de siden aldri har følt seg forpliktet
overfor, var det nettopp denne regjeringen.

Om det var noe frontkjemperne ikke ønsket for Norge (i
motsetning til englendere og franskmenn) var det videre krig i
Norge.

Den tyske okkupasjon var også for frontkjemperne høyst
uønsket. Men ingen har siden kunnet overbevise dem om at Norge
fortsatt var i krig etter at samtlige norske styrker hadde
kapitulert 10.6.40.

Måten frontkjemperne håpet å få slutt på okkupasjonen på, var
ved å "gjenreise Norges våpenære". Ved å bevise at de kunne
kjempe, håpet de å overbevise okkupantene om at nordmenn selv
kunne forsvare sitt territorium mot mulige inntrengere. På det
grunnlag håpet de på en fredsavtale med Tyskland, så
okkupasjonen skulle opphøre.

Det ble en del strid om eden til Hitler. Noen dro hjem. Men de
fleste gikk med på å sverge Hitler troskap i egenskap av
øverste feltherre.

Frontkjemperne ville sikre Norge, Finland, Norden og resten av
Europa mot Stalins tyranni. Han klarte å ta livet av fire
ganger så mange som Hitler.

Enhetene, "Den norske Legion" og skijegerne var like norske
som noen enhet på de alliertes(som aldri var Norges alliertes)
side. Regiment "Norge" var like norsk som Kompani Linge.

Frontkjemperne hadde til hensikt å danne en frontkjemper-
forening. Men de ville vente til krigen var over og landsmenn

kom hjem fra andre fronter.

For frontkjemperne var ikke tragedien at Tyskland tapte krigen. Når Norge ble fritt, og man kunne snakke fritt uten å ta hensyn til utenlandske makthavere, regnet de med å leve i et samfunn der man kunne vise hverandre åpenhet og respekt og tilgi hverandre. De hadde ikke noe imot er rettsoppgjør, der ugjerninger fra begge sider mot landsmenn ble straffet. Så opplevde frontkjemperne ved frigjøringen at nazismen hadde beseiret deres landsmenn innenfra. (NS-folk har frabedt seg betegnelsen nazister fra 1930-årene.) For å oppfylle kriteriet om subjektiv straffeskyld ble det i hver eneste dom gjentatt at "de måtte ha forstått" ting de ennå ikke begriper. Kan hende burde de som hadde vært fanger i okkupasjonstiden ha forstått at man mister respekten for myndigheter som straffen en for det en holder for riktige meninger og gode gjerninger. Fra før hadde frontkjemperne opplevd krigens redsler i en grad få andre nordmenn er i stand til å forestille seg. Takket være det de dømte kaller "rettsoppRøret" overgikk også fangeerfaringene til frontkjemperne stort sett hva deres motstandere hadde opplevd.

Oppfatningene de to parter hadde om hverandre ble gjensidige. Frontkjempere, frontsøstre og NS-folk har oppfattet det slik at de er gjort til syndebukker for alle andres synder og forsømmelser før og under okkupasjonen. Ut fra det forstår de at de aldri har fått igjen ytringsfriheten, og at det kan sies hva som helst om dem uten at de får anledning til å beriktige. De regner ikke med at motpartens historiesyn tåler motforestillinger eller kritiske spørsmål.

Frontkjemperne har ikke lenger illusjoner om at det norske samfunn på noen måte er bedre enn noe samfunn vi ikke liker å sammenligne oss med. Det siste de kan tenke seg er å si "vi tok feil". For dem ville det være den løgn deres motstandere venter på, fordi den ville legitimere den urett frontkjemperne mener samfunnet har begått mot dem. Så lenge samfunnet for øvrig ikke erkjenner sin skyld mot dem, har frontkjempere ikke såpass respekt for sine motstandere at det bryr dem hva de måtte mene. At det legges hindre i veien for bauta i Finnland ser de som nok et bevis for motstandernes grenseløse tarvelighet. I forrige måned ble korset og minnetavlen med teksten "NORGES FALNE FRONTKJEMPERE OG FRONTSØSTRE I 2. VERDENSKRIG TIL MINNE. VI SOM KOM HJEM HILSER DERE" fjernet fra det eneste minnested i Norge for 1000 Røde-Kors-søstre og frontkjempere som aldri kom hjem.

At ingen protesterer mot det skjenselsverket, ser de på som nok et bevis på at nazismens åndelige seier i Norge var endelig.

I.C.Stridsklev